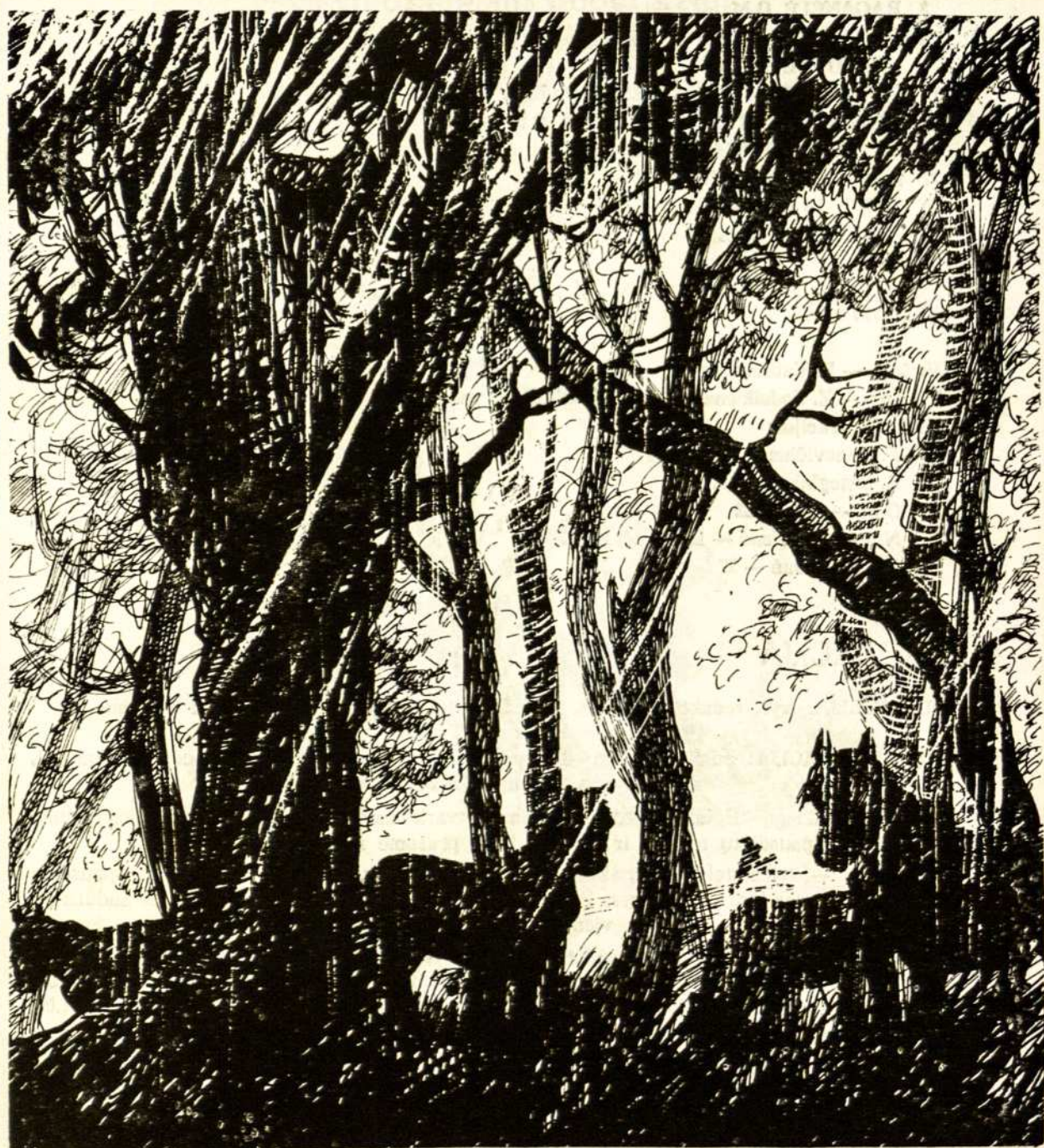

eglutė

OCTOBER
1990
SPALIS

eglutė

OCTOBER
1990
SPALIS

TURINYS

- 3 RAGANĖLĖ, O.M.
- 4 RAGANOS PUSRYČIAI, O.M.
- 8 PROTO MANKŠTA
- 12 PASLAPTINGOS PIRŠTINĖS, A. Radžius
- 19 KAS MUMS PARAŠĖ APIE JĖZŲ? O.M.
- 24 KAS YRA OREIVIAI?, O.M.
- 27 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 30 ŽINIOS IŠ VISUR
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS

PIEŠINIAI

Viršelis — F. Vaitiekūnienės

Vinjetės — Z. Sodeikienės, F. Vaitiekūnienės — psl. 32

Kitos iliustracijos:

P. Banevičius — 3

A. Sruoginienė — 4, 29

O.M. — 5, 6, 7, 32

N. Palubinskienė — 12, 13, 14, 16, 17, 18

E. Muliolienė — 27

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių ir piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

RAGANĖLĖ

O. M.

**Raganėlė, Raganėlė
Savo draugėms puotą kėlė:
Purškė katiną juodai —
Kunkuliavo katilai...**

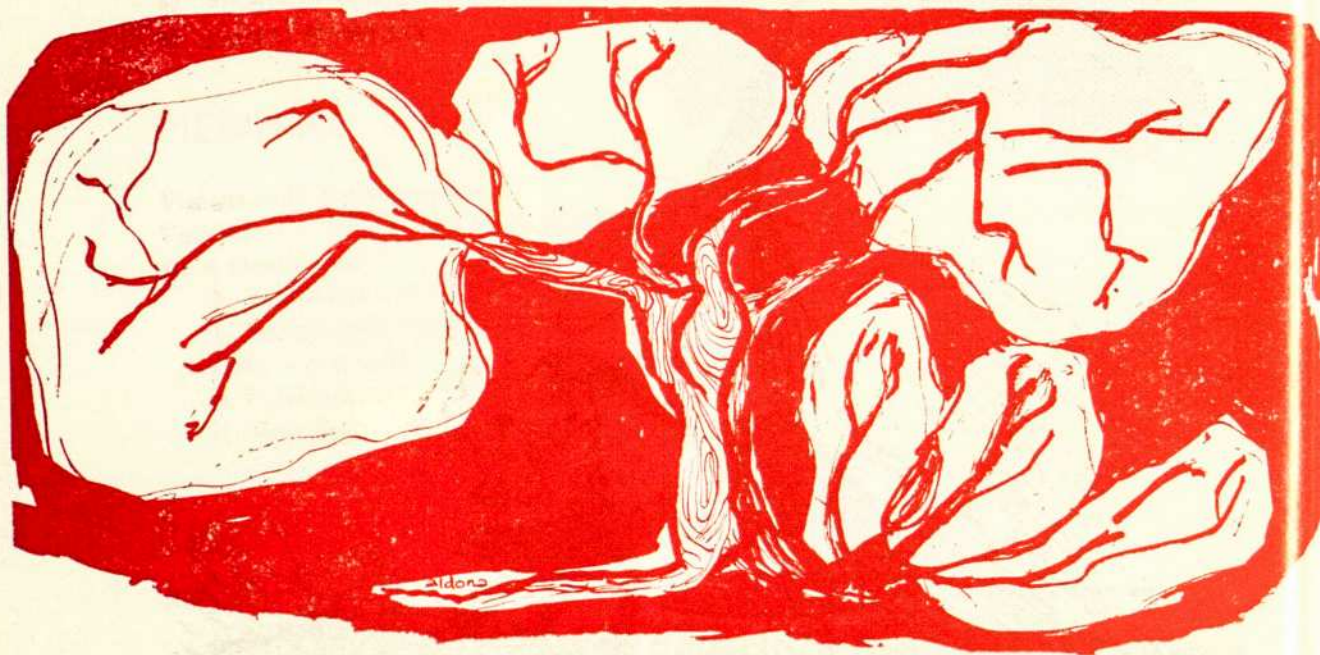
**Raganėlė, Raganėlė —
Švyst! į dangų pasikėlė!
Šluotos kotas jai nulūžo,
Smarkiai krito ir — sudužo!**

PASAKŲ pėdsakais

RAGANOS PUSRYČIAI

O. M.

Ragana atsikėlė anksti rytą ir smagiai nusižiovavo. Tada ji šoko prie lango. Lauke smarkiai lijo, pūtė vėjas, lankstydamas medžių šakas.

— Tai graži diena! — džiaugėsi Ragana. — Šiandien būtinai turiu išsivirti gero viralo pusryčiams.

Ji tuoju puolė prie darbo. Susirado savo didįjį katilą ir medinį šaukštą. Į katilą pripylė vandens ir pastatė ant ugnies. Kol vanduo užvirė, Ragana po savo spintas ieškojo gerų dalykų į viralą įmesti.

— Va, štai svogūnėlis ir česnakas. Ir, žinoma, burokėlių. Viena kitą bulvytę... pora morkyčių. Na, ir tą seną kaliošą įmesiu — dėl skonio, — pati su savimi šnekėjosi Ragana. O gal ji savo katinui kalbėjo?...

Ragana patenkinta maišė ir ragavo savo viralą. Kaitilas smagiai kunkuliavo. Raganos katinas pauostė verdantį skystį.

— Kurrr miau! — spjaudėsi katinas.

— Nenori, nereikia, — tarė Ragana. — Aš pati suvalgysiu! — ir ji toliau maišė ir ragavo, linksmi niūniuodama kažkokią raganišką dainelę.

Staiga visas Raganos namelis subraškėjo, sudrebėjo ir į vidų įvirto ugniagesiai. Lauke baisiai spiegė ugniagesių mašinos sirena.

— Na, kas čia dabar? — nustebo Ragana, kai į jos virtuvę įsiveržė svetimi vyrai.

— Mums pranešė, kad čia rūksta dūmai! Tuoju pat ir atskubėjome, — tarė ugniagesiai. — O kur tie dūmai?

— Kamine, — atsakė Ragana.

Gaisrininkai puolė prie kamino. Pasistatę kopėčias lindo į vidų, ieškodami dūmų.

— Mums sakė, — vėl prabilo vienas ugniagesys, — kad iš čia kyla baisios dujos, kurios nuodija visą mūsų miestelį.

— Kokios dujos? Čia jokių dujų nėra — tik mano sriuba garuodama verda, — ramiai pasakė Ragana.

Sriuba!? — išplėtė akis ugniagesiai.

— Žinoma, kad sriuba. Gal norit paragauti? . . . ir Ragana atkišo jiems didelį medinį šaukštą karšto viralo.

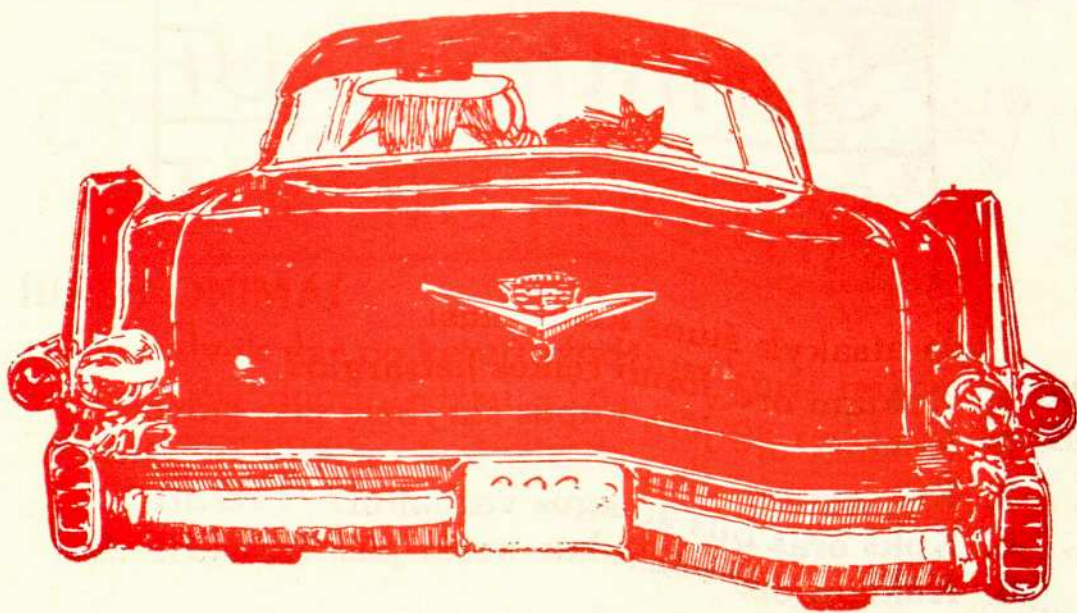
— Ne. . . ne, ačiū, — mandagiai į šoną nusisuko abu ugniagesiai. — O kokia čia sriuba? Kvapas tikrai nepaprastas.

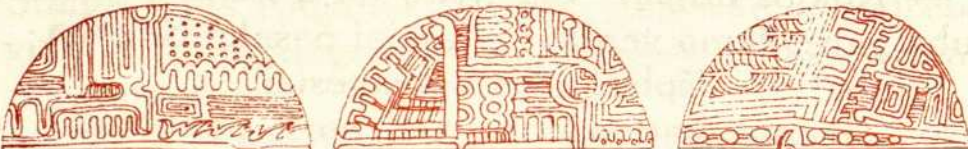
— Barščiai, — tarė Ragana. — Na, barščiai su kai kuriais prieskoniais. Negaliu suprasti, kodėl čia visiems taip rūpi, kad aš verdu barščius pusryčiams. Ar koks įstatymas draudžia barščius virti?

— Ne. . . ne. . . niekas nedraudžia, — pasakė ugniagesiai, atgal tempdami savo vandens žarnas ir į dėžę dėdami kirvius ir kitus gaisrininkų įrankius.

— Tai iki pasimatymo, — atsisveikino abu ir išėjo.

— Keisti žmonės, — patraukė pečiais Ragana ir ėmė pilstyti sriubą į dubenėlius sau ir katinui, nors tas neatrodė labai patenkintas. Užvalgiusi barščių, Ragana pasižuto labai gerai. Ji pasiėmė katiną, išėjo į savo juodą kadilaką ir nukūrė draugių aplankyti. Jai buvo įdomu sužinoti, kokią sriubą jos verda.

PROTO MANKSTA

1. KOKS ORAS?

Teisingai sustatyk sumaišytas raides kiekviename langelyje, kad gautum 6 oro atmainas.

Tada atsakyk šiuos klausimus:

1. Kokiam ore Jonui reikės lietsargio?
2. Kokiam ore jam nupūs skrybėlę nuo galvos?
3. Kokiam ore jis gailėsis, kad neužsivilko palto?
4. Koks oras bus smagus vėžliukui?
5. Kokiam ore vėžliukas norės pasislėpti?

II. ŽAISKIM ŽODŽIAIS

Iš šių dviejų žodžių sudaryk vieną žodį.

1. lietaus sargas
2. rankoms šluostyti
3. kaklo raištis
4. mėlynų akių
5. storu pilvu
6. juodų plaukų
7. greitų kojų
8. nepraustos burnos
9. pramušta galva
10. ilgom ausim

III. SINONIMAI

Sugalvok dar po keturis žodžius, kurie reiškia tą patį, kaip čia duoti žodžiai. Tos pačios reikšmės žodžiai yra sinonimai.

1. BĖGTI
2. RĖKTI

IV. PALYGINIMAI

Įrašyk palyginimo žodį, išžiūrėjęs į kiekvieną piešinį.
Sugalvok ir savo palyginimą; nupiešk paveikslukus.

KAKLAS KAIP

DANTYS KAIP

AKYS KAIP

MINKŠTA KAIP

GUDRI KAIP

KVAILA KAIP

IŠDIDUS KAIP

UŽSISPŲRĘS KAIP

DAINUOJA KAIP

PRAUSIASI KAIP

ĄTSAKO KAIP

V. KĄ VERDA?

Išbrauk nereikalingas raides ir sužinosi, ką virėjas verda.

VI. MİSLĖS

1. Gaidžiukas žemėje, uodegėlė viršuj.
2. Mažas vyrukas, galva už jį visą didesnė.
3. Senas senas seneliukas, užsivilkęs daug švarkiukų.
4. Storas ponulis guli atsigulęs —
lapą pasiklojęs, lapu užsiklojęs.
5. Baltos vištelės po žemėmis auga;
vištos ant žemės, kiaušiniai po žeme.

RUGSĖJO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI:

I. 1. batas, 2. smilga, 3. adata, 4. akys, 5. samtis, 6. skėtis, 7. silkė.

II. Atsakymas = 0!

IV. 1—B, 2—C, 3—A, 4—A, 5—D, 6—A, 7—C, 8—D.

V. 1—C, 2—F, 3—G, 4—I, 5—D, 6—J, 7—A, 8—E, 9—H, 10—B.

PASLAPTINGOS PIRŠTINĖS

Aleksandras Radžius

Tėvelis, kaip ir visuomet, vežėsi automobiliu Petriuką namo iš šeštadieninės mokyklos. Bevažiuojant Petriukas ėmė pasakoti, ką panelė mokytoja aiškino mokykloje.

— Ji sakė, kad Lietuva buvo ilgą laiką sovietų okupuota, ir šiomet paskelbė, kad jau bus laisva.

— Taip, — patvirtino tėvelis, — Lietuva paskelbė nepriklausomybę. Tu turbūt žinai to paskelbimo datą?

— Kovo mėnesio 11 dieną, — drąsiai atsakė Petriukas. — Ir mokytoja sakė, kad sovietams labai nepatiko, kad lietuviai taip padarė, — tęsė jis toliau, — jie nenori išeiti iš Lietuvos. O lietuviai taip pat išrinko ir savo prezidentą.

— Gal atsimeni jo pavardę?

— Lan. . . Lan. . . Langis, — bandė prisiminti Petriukas.

— Ne, ne Langis. Landsbergis. Pakartok kartu su manim: Lands-ber-gis! O dabar ištark pats vienas.

— Landsbergis! Landsbergis! — kartojo Petriukas.

— Na, o koks jo vardas?

— Žinau, žinau: Vytautas!

— Teisingai. Vytautas Landsbergis. Ar tu žinėjai, kad Lietuva prieš karą turėjo tris prezidentus?

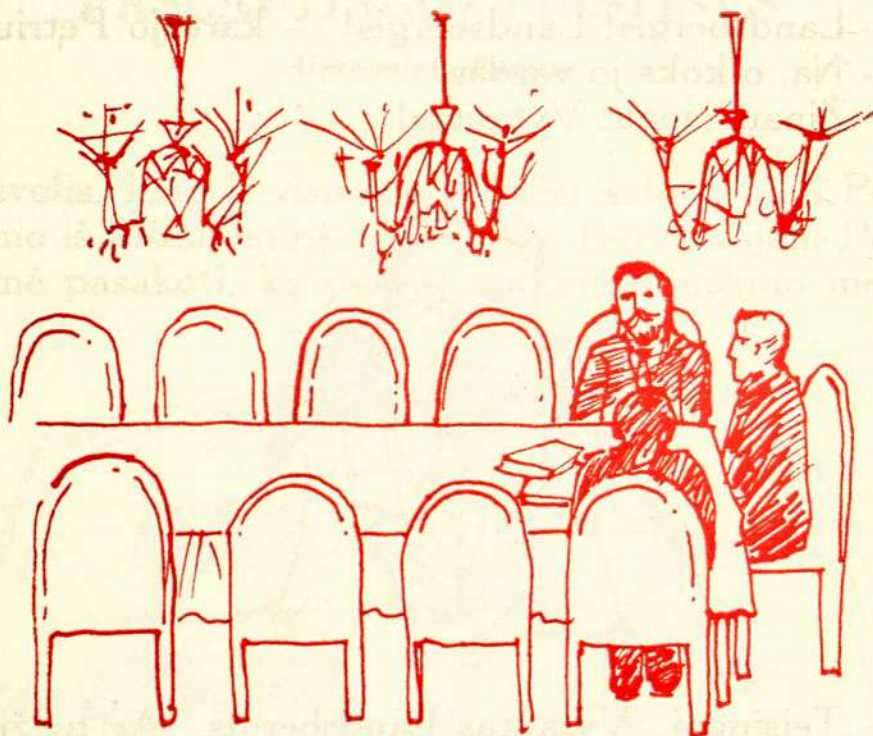
Ne, Petriukas to nežinojo.

— Pirmiausia Lietuvos prezidentu buvo Antanas Smetona. Po jo prezidentu buvo išrinktas Aleksandras Stulginskis, vėliau daktaras Kazys Grinius ir po jo prezidentu vėl tapo Antanas Smetona.

Taip besikalbėdami, jie greitai pasiekė namus. Petriukas išsoko iš automobilio ir nubėgo į savo kambarį ieškoti sviedinio.

Kai atidarė duris, labai nustebo. Tai buvo ne jo kambarys, o didelė, graži salė. Sienas puošė spalvingi paveikslai, lubose kabėjo trys spindintys sietynai, o vidury kambario stovėjo ilgas stalas, apstatytas puošniom kėdėm. Vienam stalo gale sėdėjo ant tų kėdžių trys garbingi ponai ir tarpusavy kalbėjosi. Kai Petriukas įėjo, visi atsisuko į jį. Vienas iš jų, su juoda barzdele, tarė:

— A, štai ir Petriukas. Mes laukėm tavęs. Priek arčiau.

Petriukas nedrąsiai priėjo. Tasai ponas ištiesė jam ranką.

— Pasisveikinkim. Aš esu Antanas Smetona. Šalia manęs sėdi Aleksandras Stulginskis, o čia štai dr. Kazys Grinius.

Prisiminė Petriukas, ką jam tėvelis buvo sakęs, važiuojant automobiliu.

— Lietuvos prezidentai! — sušuko jis iš nustebimo.

— Taip, — prabilo Aleksandras Stulginskis, mes buvom Lietuvoj prezidentais. Dabar čia susirinkome pasikalbėti apie mūsų tautos vargus.

— Mes norime, kad tu mums padėtum, — prisidėjo dr. Kazys Grinius.

— Aš? Kad aš dar nedaug ką moku, — prisipažino Petriukas.

— Tai nieko, — atsiliepė Aleksandras Stulginskis, — greitai viską išmoksi. Mes tau dovanosim tokias ypatingas pirštines. Su jom tu daug dalykų nuveiksi, — ir padavė pirštines Petriukui.

Pirštinės tikrai buvo keistos, lyg senovės riterių, tik mažesnės. Atrodė, lyg būtų supintos iš plonų vielelių, bet buvo švelnios ir minkštos kaip vilna ir visai lengvos.

— Dabar nueik į kitą kambarį pro šias duris, — ranka parodė Antanas Smetona, — ten tau pasakys, ką reikės daryti.

Petriukas nuėjo į nurodytą kambarį, kuris buvo daug mažesnis. Jame stovėjo rašomasis stalas. Už jo sėdėjo toks ponas ir kažką rašė. Buvo jis su nedidele barzdele ir akiniais. Petriukui įėjus, jis pakėlė akis nuo savo raštų.

— Gerai, Petriuk, kad atėjai. Aš esu Vytautas Landsbergis, — ištiesė ranką pasisveikinti.

— Lan. . . Lan. . . , — užsikirto Petriukas.

— Landsbergis, — pakartojo tas ponas.

— Lietuvos prezidentas, — tarė susijaudinęs Petriukas ir išsitempęs kariškai atidavė jam pagarbą.

— Oho! Atrodo, kad tu, Petriuk, nors gyveni Amerikoje, bet žinai viską, kas darosi čia, Lietuvoje, — linksmai nusišypsojo prezidentas. — Mums tokių vyrų labai reikia. Tave jau apdovanojo buvę nepriklausomos Lietuvos prezidentai pirštinėmis. Ar ne? Pabandyk užsimauti ant vienos rankos. Pažiūrėsim, ar gerai tiks.

Petriukas užsimovė vieną pirštinę. Visai gerai tiko. Norėjo jau ir kitą mautis, bet prezidentas jį sulaukė:

— Dabar antros nemauk. Kai išeisi į gatvę, tada užsimauk ir žinosi, ką reikės toliau daryti. Girdi, koks triukšmas už lango? Visa Lietuvos sostinė pilna sovietų tankų. Jie nori išgąsdinti lietuvius, kad nebenorėtų būti laisvi. O mes norime, kad jie išvažiuotų iš Vilniaus ir iš visos Lietuvos.

— Tai čia Vilnius?

— Taip, Petriuk, čia Vilnius. Tu padėsi mums nusikratyti sovietais. Gerai?

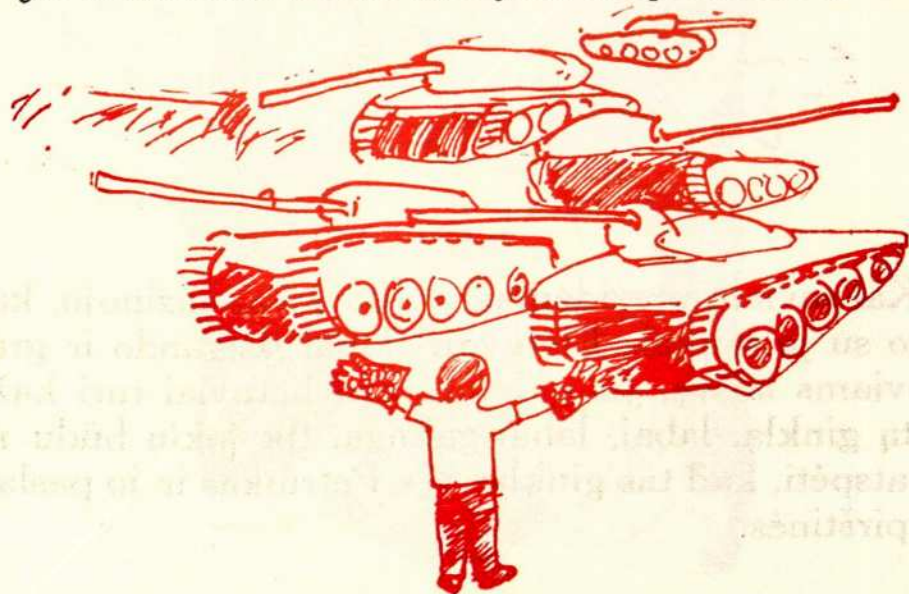
— Gerai, pone Prezidente, — drausmingai atsakė Petriukas ir, paėmęs antrąją pirštinę, išėjo į gatvę. Ten tratėjo, klegėjo baisūs sovietų tankai. Atrodė, kad tuoj ims ir pradės į visas puses šaudyti.

Petriukas užsimovė antrą pirštinę. Staiga viskas aplinkui pradėjo augti. Žmonės pasidarė tokie aukšti kaip medžiai, tankai kaip didžiuliai kalnai. O Petriukas tarp jų atrodė kaip maža smiltelė.

— Ką aš dabar begalėsiu nuveikti, jei pasidariau toks mažas, — nusivylė Petriukas. Jam rodėsi, kad visi tankai tiesiai ant jo važiuoja ir tuoj jį sutraiškys. Norėdamas apsiginti, iškėlė aukštyn savo pirštinėtas rankas, ir tankai staiga sustojo. Nustebo Petriukas ir nuleido rankas. Tankai vėl pajudėjo.

— Aha, — pagalvojo Petriukas, — reikia rankas iškėlus laikyti. — Ir iškėlė Petriukas rankas. Ilgai laikė. Sustojo visi tankai. Nė iš vietos nepajudėjo. Iš tankų išsoko kareiviai, ėmė žiūrinėti tankų vikšrus; karininkai pradėjo bartis, rėkauti, bet nieko negalėjo padaryti. Tankai nejudėjo, ir niekas negalėjo suprasti kodėl jie sustojo. Niekas nematė Petriuko su iškeltom pirštinėtom rankom. Jis buvo toks mažas mažytis, kaip smėlio grūdelis.

Petriukas dabar sugalvojo nukreipti savo rankas į tankų pusę, ir jie pradėjo trupėti į mažus gabaliukus, o tie dar į mažesnius ir dar mažesnius, kol visai subirėjo ir iš tankų liko tik smėlio krūvos. Iš tų krūvų kapstėsi spjau-dydami ir akis krapštydami tankų igulos kareiviai. Jų akys, nosys, burnos ir ausys buvo pilnos smėlio. Sovietai atvarė daugiau tankų, bet ir juos Petriukas pavertė smėliu. Pagaliau neliko Vilniuje nė vieno rusų tanko. Jų kareiviai išsigandę išbėgiojo. O Petriukas grįžo atgal į prezidento rūmus, įėjo nematomas į kabinetą, nusiėmė pirštines ir vėl tapo didelis, koks buvo anksčiau.

Kai sovietų prezidentas Gorbačiovas sužinojo, kas atsitiko su jo tankais Lietuvoje, labai išsigando ir grąžino lietuviams laisvę. Jis galvojo, kad lietuviai turi kažkokį slaptą ginklą, labai, labai galingą, tik jokių būdu negalėjo atspėti, kad tas ginklas yra Petriukas ir jo paslaptinės pirštinės.

KAS MUMS PARAŠĖ APIE JĖZŲ?

O. M.

Lukas buvo apaštalo Pauliaus geras draugas. Drauge su Pauliumi Lukas keliavo po įvairius miestus ir šalis. Jis Pauliui daug padėjo. Lukas buvo gydytojas.

Kaip ir Paulius, Lukas nebuvo gimęs žydų žemėje. Jis buvo graikų kilmės ir mokėjo graikų kalbą. Jis skaitė Šventąjį Raštą ir žinojo apie Abraomą, Mozę ir senovės pranašus. Jis žinojo, kad Dievas žadėjo pasauliui atsiųsti Išgelbėtoją. Jėzus Kristus buvo tas, kurį Dievas siuntė žmonėms.

Lukas parašė knygą apie apaštalų Petro ir Pauliaus darbus. Jis rašė, kaip jie keliavo ir skelbė Dievo žodį. Tą knygą jis pavadino "Apaštalų darbai". Lukas taip pat norėjo parašyti apie Jėzų — kaip jis gimė, augo ir kaip užaugęs atliko tą darbą, kurį Dievas jam pavedė. Lukas norėjo, kad visi žmonės žinotų apie Jėzų.

Luko knyga apie Jėzų vadinama "Evangelija pagal Luką". Toje knygoje Lukas pasakoja, ką Jėzus sakė ir ką darė.

Vieną kartą Jėzus kalbėjo apie gerą ganytoją. Gerasis ganytojas palieka 99 avis ir eina ieškoti vienos paklydusios. Ją radęs, parsineša namo ir džiaugiasi.

Tas gerasis ganytojas yra pats Jėzus.

Lukas rašė ir kaip Jėzus žmonėms pasakojo apie gerąjį tėvą. Kartą tėvas turėjo du sūnus. Jaunesnysis sūnus išėjo iš namų ir išleido visus tėvo pinigus. Tėvas visą laiką jo laukė ir laukė. Vieną dieną sūnus, išvargęs ir išalkęs, grįžo namo. Tėvas jį pasitiko kelyje. Sūnus puolė ant žemės ir tarė:

— Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nebesu vertas vadintis tavo sūnumi.

Tėvas jį apkabino ir įsakė tarnams:

— Kuo greičiau atneškite geriausią drabužį ir apvilkite jį. Užmaukite jam ant piršto žiedą, apaukite kojas. Puotaukime ir linksminkimės! Nes štai šis mano sūnus buvo miręs ir vėl atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado.

Tuo pasakojimu Jėzus norėjo parodyti žmonėms, kaip mūsų dangaus Tėvas yra geras. Jei žmogus ką blogo padarė ir gailisi, dangaus Tėvas jam atleidžia.

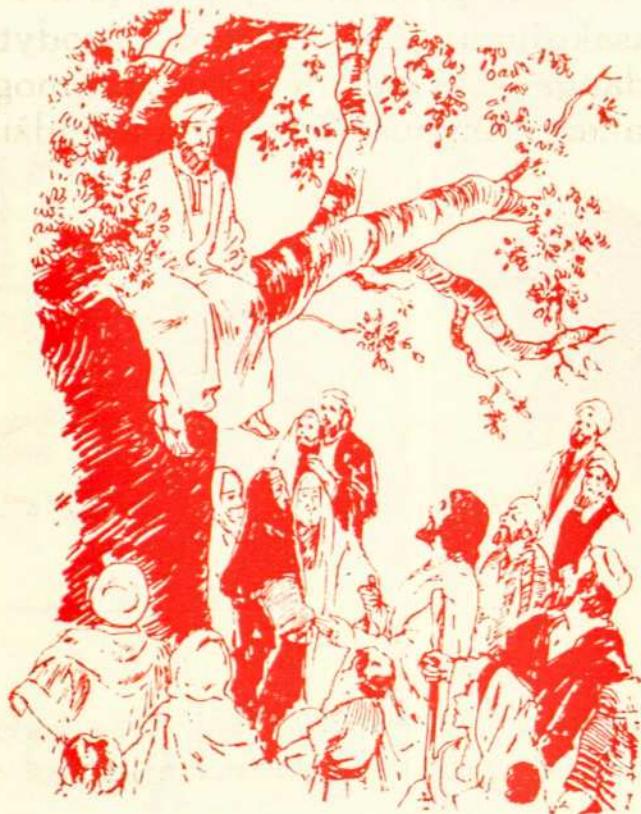

Lukas papasakojo ir atsitikimą, kaip Jėzus parodė meilę žmogui, kurio visi kiti nekentė.

Vieną sykį Jėzus nuėjo į miestą, kuris vadinasi Jerichas. Tai buvo didelis ir gražus miestas. Žmonės, išgirde kad Jėzus ateina, susirinko jo pamatyti.

Tame mieste gyveno žmogus, vardu Zachiejus. Jis buvo muitininkas. Jis rinko mokesčius romėnų valdžiai. Visi žmonės jo nemėgo. Jie galvojo, kad jis per daug pinigų iš jų ima.

Zachiejus taip pat išgirdo, kad Jėzus lankosi mieste. Jis labai norėjo jį pamatyti. Zachiejus buvo žemo ūgio ir negalėjo Jėzaus matyti per kitų žmonių galvas. Jis sugalvojo įlipti į medį. Prie kelio, kur Jėzus turėjo praeiti, augo šilkmedis. Zachiejus įlipo į tą šilkmedį ir laukė.

Kai Jėzus priėjo šilkmedį, jis pakėlė galvą ir pamatė Zachiejų:

— Lipk žemyn! Šiandien aš ateisiu į tavo namus.

Kiti žmonės tai išgirdę, supyko:

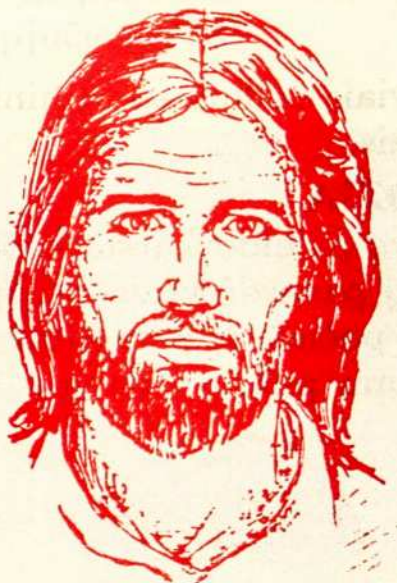
— Jis eis į muitininko namus! Ar jis nežino, kad tai blogas žmogus?!

Zachiejus greit išlipo iš medžio. Jis tarė Jėzui:

— Pusę savo turto atiduosiu vargšams. O jeigu iš ko nors paėmiau per daug pinigų, atiduosiu keturis kartus daugiau.

Jėzus džiaugėsi, kad Zachiejus nutarė būti geras.

— Aš atėjau gelbėti tų, kurie buvo pražuvę, — pasakė Jėzus.

Tą dieną buvo didelės vaišės Zachiejaus namuose. Jėzus vaišinosi su savo draugais. Visi buvo labai laimingi.

Ratu apvesk vardus žmonių, kurie buvo tikri Jėzaus draugai.

PETRAS

PILOTAS

JUDAS

LUKAS

ZACHIEJUS

JONAS

PAULIUS

MATAS

Kryžiuku pažymėk 5 apaštalus ir 2 evangelistus.

KAS YRA OREIVIAI?

O. M.

Lietuvoje oreiviais vadina sportininkus, kurie skraido karšto oro balionais.

BALIONŲ PRADŽIA

Pirmieji į erdvę paleido karšto oro balioną du prancūzai broliai, kurių pavardė buvo Mongolfier. Tai įvyko 1783 metais. Tais pačiais metais kitas prancūzas de Rozier pirmasis balionu pakilo į dangų. Jis skraidė netoli Paryžiaus.

1793 metais pirmasis amerikiečių karšto oro balionas pakilo prie Filadelfijos sausio 9 d.

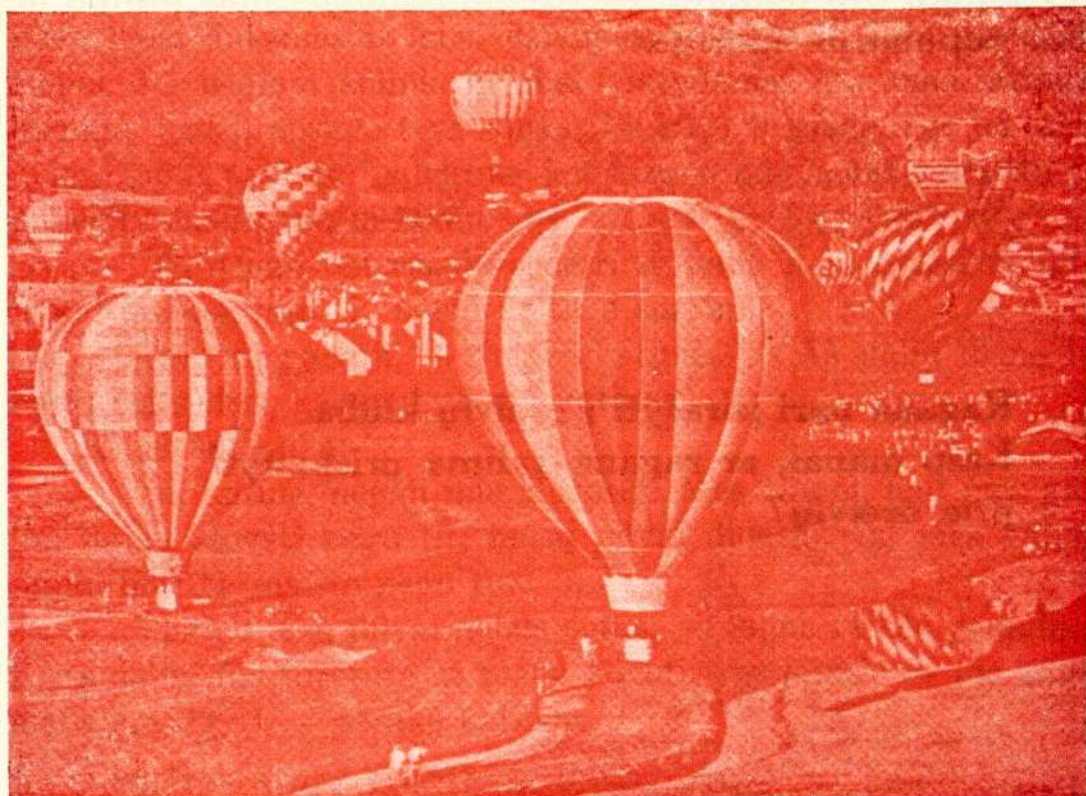
Vėliau balionai buvo naudojami karo žvalgybai, nes iš jų buvo toli matyti. 1906 metais vyko balionistų rungtynės. Nuo tada skraidymas karšto oro balionais tapo sportu.

OREIVIŲ REKORDAI

Ilgą laiką ilgiausia kelionė balionu buvo 1914 metais padarytas skrydis iš rytų Vokietijos į Sibirą. Pirmą sykį žmonės balionu nuskrido taip toli — 3,052 mylias.

Tas rekordas buvo sumuštas 1981 metais. Trys vyrai — vienas japonas ir du amerikiečiai — balionu skrido iš Japonijos į Kaliforniją. Jų kelionė iki šiol pati ilgiausia — 5,208 mylios.

1978 metais trys amerikiečiai balionu perskrido Atlanto vandenyną. Jie pakilo iš Maine valstijos ir nusileido Prancūzijoje rugpjūčio 17 d.

LIETUVIAI OREIVIAI

Leonas Simniška Lietuvoje pirmasis pradėjo skraidyti karšto oro balionu. 1988 metų vasario 21 d. įkurta

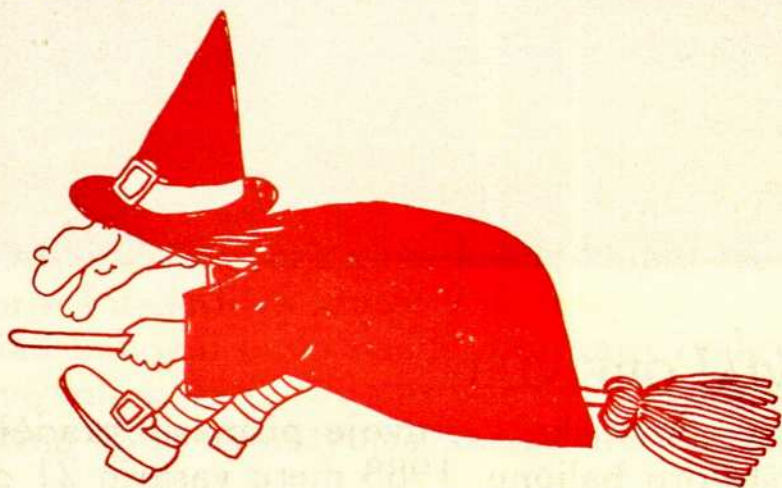
Lietuvos oreivių draugija (LOD). Ši draugija įsigijo du balionus iš Vengrijos ir du lietuviai baigė balionų pilotų kursus. Jie dalyvavo šeštame Europos balionistų čempionate Lenkijoje. Ten buvo sportininkų iš 19 šalių. Tarp jų buvo ir amerikietis Harvey Hubell iš Naujosios Anglijos.

Anglų balionų firma ir Lietuvos oreivių draugija suorganizavo balionų šventę Lietuvoje 1989 metais. Dalyvavo 140 sportininkų iš 22 kraštų. Balionai pakilo iš Vingio parko Vilniuje ir skraidė virš miesto. Tūkstančiai žmonių buvo susirinkę pasižiūrėti.

Šiuo metu Lietuvoje veikia 6 oreivių klubai. Jie turi 15 karšto oro balionų. Lietuvoje balionavimas tampa labai populiarius sportas.

**Ragana nari įsirašyti į oreivių klubą.
Kaip manai, ar raganą galima priskaityti
prie oreivių?**

GYVULINĖS PASAKOS

Rašo Toronto Maironio lit. mokyklos 6-to ir 7-to skyriaus mokiniai.

KATINAS IR ŠUO

Vieną gražią dieną, katinas ėjo pasivaikščioti parke. Jis buvo labai linksmas ir labai džiaugėsi pavasariu. Jam nepatiko žiema. Jis bėgiojo aplink, nelabai matydamas kur eina. Staiga pamatė, kad jį apsupo trys šunys. Jie būtų jį suėdę, bet jis tarp dviejų šunų prabėgo ir užsoko ant tvoros kur šunys negalėtų jį paliesti. Vienas šuo pasakė:

— Tu negali ten visada sėdėti; tu kada nors turėsi nulipti ir kai nulipsi, mes čia būsim ir tave suėsime.

— Taip tu galvoji, — atsakė katinas. — Aš galiu dieną ir naktį čia sėdėti, kadangi aš esu katinas.

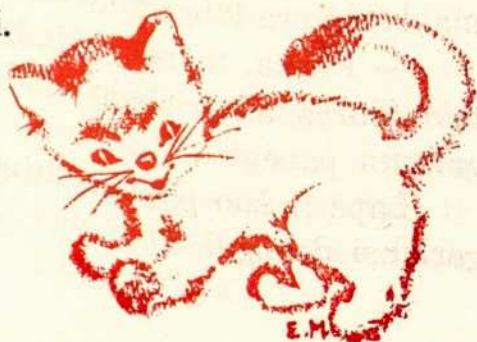
Kitas šuo sakė:

— Tu, katine, negali mus apgauti. Mes žinom, kad mes galim ilgiau stovėti negu tu; mūsų pilvai didesni, tai mes galim ilgiau būti be maisto negu tu.

— Vistiek jūsų pilvai nebus sotūs, jei mane reikės padalinti į tris dalis. Jūs turėtute už mane kovoti, kas laimės — tas gaus mane suvalgyti, — atsakė katinas.

Visi trys šunys pradėjo kovoti. Tuo tarpu katinas nušoko nuo tvoros ir nubėgo.

Aras Paškus

LAPĖ IR ŠUO

Vieną dieną naminis šuo susitiko laukinę lapę. Šuo klausė:

— Kokiam name tu gyveni?

Lapė atsakė:

— Aš gyvenu čia, girioje.

Piešinys Dariaus Udrio iš Jackson, Michigan.

— Bet kas duoda tau maisto?

— Man reikia medžioti mano maistą!

Lapė ir šuo kalbėjo apie savo skirtumus. Lapė ir šuo tapo geriausi draugai.

Vieną dieną, atėjo medžiotojas. Jis norėjo apgauti lapę ir šunį. Medžiotojas artėjo prie šuns ir lapės ir taikėsi šauti. Žinoma, lapės yra labai gudrios. Lapė turėjo idėją. Ji sakė šuniui:

— Pirma, tu rėk. Medžiotojas žiūrės į tave. Kai jis taip į tave žiūrės, aš griebsiu medį ir stumsiu į medžiotoją. Tada mes galėsime pabėgti.

Lapė ir šuo pabėgo laimingai. Šuo ir lapė šiandien dar yra geriausi draugai.

Stefutė Pilipavičiūtė

PELYTĖ IR KATĖ

Vieną dieną katė pakvietė pelytę į savo namus arbatai. Pelytė sutiko nežinodama, kad katė norėjo suvalgyti pelytę ant trečio. Kai pelytė atėjo, katė elgėsi labai mandagiai. Katė sakė:

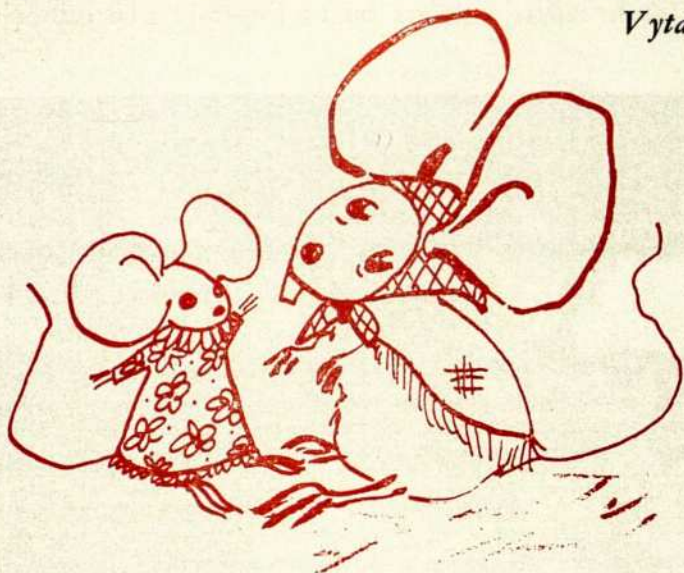
— Dabar aš valgysiu duoną, o tu mažesnė — valgyk likučius. Bet kai katė baigė, nebuvo nė vieno trupiniuko pelytei.

— Dabar mes gersim pieną, sakė katė. Staiga pelytė suprato, kad katinas norėjo ją suvalgyti.

— Ką man reikia daryti? — galvojo ji.

Staiga pelytė pamatė pieno ąsotį, pašoko ant stalo, ir apvertė ant katino galvos. ąsotis uždengė katino galvą. Tuomet pelytė paėmė likusį maistą ir parėjus į namus padarė balių.

Vyta Šileikaitė

LAPĖS PASAKA

Vieną dieną lapė susilažino su paukščiu, kad ji gali bėgti ir išokti į medį. Bet paukštis netikėjo, kad lapė gali šokti į medį. Paukštis sukvietė daug žvėrių, kad visi žiūrėtų kaip lapė bėgs ir išoks į medį.

Lapė nuėjo į ūkininko tvartą ir susirado spyruokles ir užsidėjo ant nagų. Ji sugrįžo atgal į mišką ir galvojo, kad ji galės apgauti visus žvėris. Bet kai ji šoko, tos spyruoklės sprogo ir lapė atsimušė į medžio kamieną. Tada visi juokėsi iš lapės. Lapė daugiau nesilažino su paukščiu.

Petras Matukas

ŽINIOS iš VISUR

STOVYKLAVOME KRETINGOJE

Kretingos stovykla Kanadoje šią vasarą ir vėl priėmė nemažą būrį stovyklautojų iš Toronto, Hamiltono ir apylinkių. Dalyvavo ir 2 stovyklautojai iš Lietuvos. Žaidimai, užsiėmimai ir maudymasis didžiuliame Wassagos ežere pripildė saulėtas dienas. Gal ir dabar aukštos pušys linguoja prisiminusios tas gražias dienas...

IR MES SKAITOM EGLUTĘ!

“Ar EGLUTĖ jau atėjo?” — nekantriai laukia Rimutė ir Laimutė Manomaitytės Bostone.

Vaiva, Tomas, Darius ir Daina Kurai gyvena Londone, Kanadoje. Ir jie skaito EGLUTĘ, kaip jų mamytė Rasa Lukoševičiūtė-Kurienė kadaise skaitydavo Montrealyje.

- Kas buvo išrinkta raganų grožio karaliene?
- Niekas. Visos raganos manė, kad jos yra gražiausios.

- Ką raganos valgo Vokietijoje?
- Volksvagenus.
- Ką raganos valgo Japonijoje?
- Tojotas.
- Ką raganos valgo Italijoje?
- Pizza.

- Kodėl ragana nuėjo pas psichiatrą?
- Ji įsivaizdavo, kad visi ją myli.

- Kaip reikia sveikinti dvigalvę raganą?
- Labas! Labas!

- Kaip vadinama graži, mandagi, maloni ragana?
- Keistuoje.

- Kodėl ragana barė savo vaikus vakarienės metu?
- Jie valgė su pirštais, o ji kiekvienam buvo padėjusi po kastuvą...